

ΔΥΟ ΒΛΕΜΜΑΤΑ

HN εἶδα ἐδῶ κι' ἔξη γρόνια—σύμπτωσις—'c τὴν
ἰδια θέσι καὶ τὴν ιδια σὰ σήμερα μέρα.

Ἡταν τότε κοπελοῦλα ως δώδεια χρονῶν. Τα-
πεινή. φρόνιμη, μ' ἔνα φορεματάκι γαλάζιο, μὲ τὴν ἀφθονη
κόμη τῆς λυμένη, ἐκράταγε 'c τὸ μικρό τῆς χεράκι ἔνα μπου-
κέτο ἀπὸ μαργαρίταις κι' ἀνεμώναις πολύχρωμαις. ἐνῷ μὲ
τ' ἄλλο ἔπαιζε ἀφηρημένα μὲ τὸ χρυσὸ σταυρό, ποῦ ἐκρεμό-
τανε 'c τὸν ἀφράτο λαιμὸ τῆς.

'Εκαθόλανε 'c ἔναν πέτρινο κανοπέ δίπλα μὲ τὴ μάνα
της, ποῦ τὴν κρυφοκύττατε καὶ τὴν καμάρωνε, ποιὸς ξεύρει;
πόσαις εύτυχαις βάζοντας 'c τὸ νοῦ τῆς γιὰ τῆς κόρης της
τὸ μέλλον.

Τὸ βλέμμα τῆς μικρῆς ἐπλονότανε χωρὶς σκοπὸ 'c τὸν
καταπράσινο κάμπο, καὶ πότε ἐσταματοῦσε 'c ταῖς ἀνθισμέ-
ναις ἀμυγδαλιαις, ποῦ σὰν στουποῦλα ἐπέφτανε τὰ ἄνθια
τῶν, πότε τὸ σήκωνε ψηλὰ κι' ἀκλούθαγε τὰ ταξειδιάρικα
πουλιά. Γλυκό, παιδακίσθιο χαμογέλιο πλανώτανε εἰς τὸ μι-
κρό τῆς στοματάκι, ποῦ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴ γαλήνη τῆς παρ-
θενικῆς τῆς καρδιᾶς.

Ἡ εύτυχισμένη κοπέλλα ἦταν ἀθώα καὶ ἀγνή, σὰν τὴν
ἄψυχο φύσι ποῦ τὴν ἐπερίβαλλε καὶ γιὰ τοῦ κόσμου ταῖς μο-
χθηρίαις δὲν εἶχε τὴν παραμικρή. Ιδέα, καὶ γιὰ τοὺς κινδύ-
νους καὶ ταῖς συμφοραῖς, ποῦ ἐκυκλώνανε τὸ μέλλον της,
οὕτε ἀπλῇ ὑποψίᾳ δὲν εἶχε.

'Ἐπέρασα ἀπὸ 'μπροστά τῆς κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ τῆς ἐπε-
σαν ἀπὸ τὸ χέρι τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ. Τὰ σήκωσα καὶ τῆς τὰ
ἔδωκα καὶ τῆς ἐχάδεψα τὸ βελουδένιο μαγουλάκι της.

"Ἐνα εύχαριστῷ 'ντροπαλὰ μοῦ εἶπε, ἐκοκκίνησε καὶ
μ' ἐκύτταξε μὲ τὰ μεγάλα καστανά τῆς μάτια. 'Ἐκεῖνο τὸ
παρθενικὸ βλέμμα, τὸ ἄδολο καὶ γλυκύτατο, ποῦ ἐκλειε τὴν
ἀθωότητα καὶ τὴ χαρά, ποῦ ἐσκόρπαγε τὴν εύτυχία καὶ τὴ
γαλήνη, σὰν νὰ ἐχύθηκε δροσιὰ 'c τὴν καρδιά μου καὶ δίχως

ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ

Α'.

ὅταν ἔχῃ νὰ κάμη μὲ μικρούς.

νὰ θέλω ἐλάφρωσα ἀπὸ τὴν μελαγχολία ποῦ μ' ἐπλάκωνε, κι' ἡ κουρασμένη ἀπ' τὰ βάσανα ψυχή μου ἐπέταξε 'c τὰ στρώματα τῆς ἀληθινῆς καὶ ἄδυτης χαρᾶς!

'Απὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνη σὲ κάθε τρικυμία τῆς ζωῆς μου, σὲ κάθε πληγὴ τῆς κακῆς μου τύχης, ἔφερνα 'c τὴν μνήμη τὸ βλέμμα τῆς μικροῦλας κι' αἰσθανόμουνα ἀνακούφισι κι' ἀντλοῦσα κουράγιο καὶ παρηγόριά !

Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἔξη χρόνια ἀπάντησα τὴν κόρη 'c τὴν ἴδια θέσι, ὅχι δύως μὲ τὴν μάνα τῆς, ἀλλὰ μὲ ἄλλαις ἀγνωσταῖς σ' ἐμὲ γυναῖκες.

Τὴν ἔγνωρισα.

Δέν ἦταν πειδὸς κοπέλλα μικρή, ἀλλὰ σωστὴ γυναῖκα.

'Εφοροῦσε ἔνα φόρεμα κόκκινο σὰν τὴν φωτιά, καὶ κοντό, ποῦ ἐφαινόντανε τὰ κίτρινα γοβάκια της τὰ μαλλιά της ἦταν ἀσεμνα κτενισμένα καὶ κοκκινάδι ἀφθονο ἐσκέπαζε τὸ φυσικὸ χρῦμα τοῦ προσώπου της.

Η ΡΩΜΕΪΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

B.

ὅταν ἔχῃ νά κάμη μὲ μεγάλους.

'Εφλυαροῦσε μὲ τὴν παρέα της, ἔκανε ἀδιάκοπαις χειρονομίαις καὶ γέλια τρελλὰ ἐσυνωδεύανε κάθε τῆς λέξι.

'Ἐπέρχεται ἀπὸ μπροστά της καὶ μ' ἐκύτταξε. 'Αλλὰ τὶ βλέμμα ἦταν ἑκεῖνο; βλέμμα, ποῦ μ' ἔκαμε νὰ στρέψω 'ς ἄλλη μεριά τὰ μάτια. Φαίνεται πῶς μ' ἐγνώρισε καὶ μ' ἐθυμήθηκε, γιατὶ ἔξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάζῃ μὲ τὸ αἰσχρὸ καὶ ἀδιάντροπο βλέμμα της, σὰν νὰ ἐγύρευε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχή μου.

— Αἴ; μισυ λέγει γελῶντας ὁ φίλος μου, πῶς, σὲ γνωρίζει;

— "Οχι . . . ποιὰ εἶνε ;

— Μπᾶ ! τὴ Στέλλα δὲν γνωρίζεις ;

— Μὰ ὅχι σοῦ λέω !

— Εἶνε λοιπόν . . . τῆς ήμέρας καταλαβαίνεις !

Στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς μου εἶπε ὁ φίλος μου καὶ τὴν ἔχαιρέτησε.

Δέν εἶπα ἄλλη λέξι, παρὰ σκεφτικὸς ἐτράσθηξα τὸ δρόμο μου.

Ἄπὸ ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἐλησμόνησα τὴν γυναικα, ἀλλὰ ἐφύλαξα 'c τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ τὴν κοπέλλα.

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

ΣΤΗΝ ἄκρη τοῦ χωριοῦ ἔνα χυπαρίσσι

Μὲ τὸ λιγνὸ κι' ὄλσιο κορμὶ του

"Ολο τραβάει τοῦ ψήλου κ' ἡ κορφὴ του

Σὲ λίγο στὰ οὐράνια θ' ἀκουμπήσῃ.

*

"Ολα τὰ δένδρα γύρω θαμπωμένα

Μὲ φθόνο τὸ θεώρατο κυττοῦνε

Καὶ τὰ πουλιὰ νὰ φθάσουν δὲν τολμοῦνε
Στὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιὰ τὰ στοιχειωμένα.

*

"Ο "Ηλιος γαρωπὸς τὸ χαιρετάει

Κι' ὁ Αὔγερινὸς τὸ σεβασμὸ τοῦ φέρνει,

Μὰ τὴν κορφὴ του αὐτὸ στὴ γῆ μᾶς γέρνει
Καὶ μὲ καῦπὸ καὶ πόθο τὴν κυττάει.

*

— "Οση, εὐτυχία κι' ἂν μου εἰποῦν πᾶς εἶνε

Μέσ' τὸ βαθὺ μυστήριο τ' ἄλλου κόσμου,

Ἐδῶ στὴ γῆ μας μένει ὁ λογισμός μου,
Ἐδῶ καὶ σὺ ψυχὴ μου αἰώνια μεῖνε.

'Ετη Πέργω.

ΤΑΚΗΣ ΚΑΝΔΗΛΩΡΟΣ